

GAZETA POLSKA

W BERLINIE

Dla Niemiec i Austrii pod opaską przesyłka dwa razy tygodniowo 1,80 mk.

Dla Francji, Włoch, Ameryki itd. przesyłka dwa razy tygodniowo 2,30 mk.

z bezpłatnym dwutygodniowym dodatkiem „LESZEK”

Oświata i praca —
Naród i bogactwo.

„GAZETA POLSKA W BERLINIE” wychodzi dwa razy tygodniowo w środę i sobotę. Przedpłata cwiórciowa z dodatkiem „Leszek” wynosi na posztach c. sarswa niemieckiego 1,25 mk. — w Berlinie z odnoszeniem do domu kwartalnie 1,50 mk miesięcznie 50 fenigów. — Ogłoszenia po 15 fenigów od wiersza drobne jednolite. Reklamy po 30 fenigów. — Wszystkie listy należy przysyłać do Administracji „Gazety Polskiej w Berlinie” Veteranenstr. g. pieniądze pod adresem: F. Zaleski. Rękopisów się nie zwraca.

I na obczyźnie

Pamiętaj o Ojczyźnie

Redakcja i Administracja znajduje się w Berlinie przy Veteranenstrasse 8.

„LESZEK” wychodzi w sobotę po 1-szym i 15-tym każdego miesiąca.

GAZETA POLSKA

z bezpłatnym dodatkiem „LESZEK”

kosztują na wszystkich posztach w państwie niemieckim

kwartalnie 1,25 mk.,

w Berlinie i Helbra w ekspedycji, u agentów z przyniesieniem do domu

kwartalnie 1,50 mr.

miesięcznie 50 fen.

Rozum dyplomatyczny.

(16. Oszczędność).

Ze wszystkich porad, jakieśmy, pod sztandarem rozumu dyplomatycznego, dać sobie pozwoliliśmy, pokazuje się, że tylko jedna cnota żywota zaszczerpiona w całym narodzie, potrafi nam wręcz utraconą przez przodków naszą niezależność.

Tą cnotą jest oszczędność!

Ale należy znaczenie tego wyrazu dyplomatycznie pojąć, zrozumieć i w wykonanie wprowadzić.

Oszczędność rozsądna, nie granicząca ze skąpstwem była, jest i będzie bezwyjątkowo na całym świecie źródłem materialnego dobrobytu i szczęścia narodów. Nikt nigdy oszczędności nie przyczynił się do zniszczenia czegokolwiek, używając onej rozsądnie i nie pozwalając się jej bratać ze skąpstwem...

Ale znaczenie wyrazu oszczędność nie powinno być ograniczone jedynie materialnie, tylko powinno być zastosowane do całego życia ludzkiego materialnie i moralnie, cieleśnie i duchowo!

Oszczędzać powinni Polacy wszyscy bez wyjątku: swoje uczucia, zachcianki, mrzonki; porywy, ducha i serca, swoje siły niematerialne, jak równie i oszczędzać swoje: ciało, krew, życie, siły fizyczne, energję przyrodzoną — dalej oszczędzać swoje: mienie, dobrobyt, posiadłość, skarby, za co by na przyszłość, pomysły praktyczne. Zaprowadziliśmy tę oszczędność osobiście, należy im ją zaszczerpać w czionkach całej rodziny, a najusilniej w dziatwie szczepić z czasów najmłodszych, aby ona wrodziła się i wyssana została razem z mlekiem macierzyńskim.

Jak najusilniej powinni oświeceni wpływać wszystkimi siłami i celującym przykładem na lud polski, aby tym sposobem zaszczerpić tę cnotę oszczędności w wszystkich warstwach społeczeństwa i tą drogą zjednoczyć je w jedno wielkie towarzysztwo, idące do jednego celu, do szczęścia narodowego.

Oszczędzać nam należy i wszelkie przeciwnie dążności, to jest nie wyzywać ich oporem ani drażnieniem, ale zmniejszać je lojalnym postępowaniem wedle praw istniejących; usuwać zaś nieprawne napady spokojnie, bez zem-

sty i starając się znaleźć równowagę, spokojnem przedstawieniem swej lojalności i praw istniejących, przeciwko którym zarząd postępował lub zamierza postąpić. Gdzie jest możliwem, tam naturalnie opinia publiczna powinna oddziaływać przez dzienniki w tonie spokojnym, chociaż i stałym, niedopuszczającym dwuznaczności.

Taka oszczędnością można jedynie usunąć dążności przeciwnie i zdobyć sobie stanowisko, jakie i obcy poszanują, a rządy na swoją korzyść obrócić, porzuciwszy niepotrzebne napady, jako pewne lojalności w naszym wszechstronnem postępowaniu.

Wedle wypowiedzianych zasad w artykułach „O rozumie dyplomatycznym” przyjada nam więc wszelkimi siłami oszczędzać i pielegnować: naszą wiarę, duchowieństwo, magnatów i szlachtę, mieszczan, lud polski, mowę ojczystą, literaturę polską, dziedzictwo, wychowanie młodego pokolenia, handel i przemysł i sztukę, skromną modę, ciało emigracji naszej, łączność stowarzyszenia, jednym słowem wszystkie środki do odrodzenia Polski, do uzyskania Polski, do uzyskania niezależności.

Należy nam się nad wszystko wystrzegąc wszelkiej rozrzutności i marnotrawstwa podług pojęcia wyżej podanego. Gdybyśmy od lat stu, po upadku powstania szlachetnego Kościuszki, nie rzucali się na nieprzyjaciela z golemi rękami, wystawiając kwiat młodzieży ojczystej na śmierć najpewniejszą i męczarnie sybirskie lub wygnanie mielibyśmy dziś nietylko młodą generację gotową na wszelkie poświęcenie, ale i silną duchem i ciałem i zasobami — posiadalibyśmy także i dziarski stary autorament, pełen doświadczenia i zapału na nasze usługi. Nie byłyby zaludnione kopalnie Sybiru najlepszymi synami Polski, jęczącymi bez nadziei aż do śmierci, ani też więzienia zapelnione politycznymi przestępcami. Bylibyśmy właścicielami miliardów, oszczędzonych od grabieży i konfiskaty, które każdego czasu możnaby użyć na cele narodowe.

Powstanie Kościuszkowskie miało ważny sens moralny, albowiem ożywione zostało sławnym wojownikiem, zasłużonym już w Ameryce i wywiezionym na prowadzeniu wojny partyzanckiej, i oparte na sile narodu, jeszcze nie wyniszczonego stuletnią niewolą. A wszakże upało i upaść musiało, pomimo wspaniałych porywów Kilińskiego w Warszawie, bo brak nam było sił moralnych oraz materialnych przeciwko najazdowi obcych z dobrze wyćwiczonem wojskiem. Niestety, brakowało wtedy rozumu politycznego i dyplomatycznego całkowicie, a poczucie narodowe rozdartane zostało podłotą i zdrada odszczepieńców. Tak więc to śniące powstanie upaść musiało.

Ale czemuże były wszelkie dalsze rewolucje i ruchawki? Wyznać nam należy z ręką na sercu: „nostra culpa!” Porywaliśmy się dalej na kolosa północy jak z motyką na rzepe. Nie mówię

ja-tu, że brakowało nam na inteligencję wojskowej, odwadze, poświęceniu. O, takowych dawaliśmy najwspanialsze dowody i uznani zostaliśmy od całej Европы za szlachetnych i odważnych ale „nec Hercules contra plures!” Jakżeż można było marzyć, iż potrafimy garstką rozpaczonych powstańców rozbić masy różnorodnych sił przeciwnych — niby tysiąc na jednego? Otóż nieszczęście przesładowało nas niemiłosiernie wszędzie, bo nam brak było rozwagi, rozumu dyplomatycznego i pozwoliliśmy szarżyć, aby ich młode pokolenie zatrącone zostało dla jakiejś chimery. Tak więc zmarnotrawiliśmy najlekomyślniej siły nasze i zmuszeni jesteśmy dziś po stu latach niewoli uznać, że niepostępowaliśmy rozsądnie. Stara dumna narodowa odlepiła nas całkowicie; źle rozumiana wiara niedopuściła powątpiewania do sprzecznych, a głos rozsądnego był.

I dziś, niestety, wielu jeszcze z młodzieży wychowanych zostało w tych samych marzeniach, wielu starych nie pozbyło się przywar, jakie w ich oczach cnotami być mają — a tych, co jaśniejszą widzą uważają za niedołęgów, nawet za zdrajców ojczyzny i odszczepieńców tradycyjnych dążności — kiedy właśnie pierwszym obowiązkiem naszym jest pozbyć się takowych!

(Ciąg dalszy nastąpi).

Z zaboru rosyjskiego

(Dokończenie).

Roma — causa finita, głosi znana i uznana w świecie katolickim zasada. Ale Encyklika do biskupów polskich sprawy naszej nie przesądza, w swej ostrożności dyplomatycznej przesądzać nie chce i nie może. Zresztą, gdyby nawet w duchu swym była taką, jak ją większość społeczeństwa rozumie i odczuje, nie będzie decyzją ostateczną, bo, uznając się niewinnym w swem sumieniu narodowym i ludzkim, od wyroku namiestnika Bożego odwołać się mamy prawo do wyroku Boga. Nie sądziłmy tego pierwszorzędnego doniosłości dokumentu, nie mamy do tego kompetencji i powagi, zaznaczamy tylko wrażenie, jakie Encyklika w szerszych kołach społeczeństwa naszego wywarła. Wrażenie to nie jest dla sprawy kościoła katolickiego korzystnem, jebrońców jego nie pokrzepi, ducha ich nie zahartuje.

Tam, gdzie całe życie narodu jest nieustanną walką o prawa, o byt swój, tam i kościół ściśle z narodem zespolony, jeżeli swój wpływ dodatni chce utrzymać — wojującym być musi. A dla katolicyzmu w naszych warunkach, jak to już zazaczyliśmy, walka nie jest straszną, przeciwnie, powinna być raczej pożądana. Kościół występuje u nas do boju nie z niewiarą i obojętnością w społeczeństwie, ale z propa-

gandą prawosławia, zaopatrzoną w cały arsenał środków państwowych, z propagandą zaczepną, nie przebiegającą w sposobach działania. Nie chodzi tu o stosunek kościoła do państwa, w którym inne wyznania jest panującym, ale o stosunek katolicyzmu do prawosławia, uosobionego w rządzie rosyjskim. Jest to walka o najżywniejsze interesy katolicyzmu, o przyszłość cywilizacji europejskiej, ta sama walka, o której Encyklika z takim uznaniem wspomina, mówiąc o zasługach przodków naszych. Niejednokrotnie dyplomacja rzymska powstrzymywała w walce tej nasz oręż w przeświadczeniu, że działa nażytek kościoła, a w rezultacie narażając interesy kościoła na szkodę. Dziś jednak bez względu na to, co zawodna rachuba polityczna zalecać nam będzie, nie cofniemy się ze swego stanowiska, nie zamierzamy walki, która prowadzić musiałaby do utraty naszego interesu kościoła i narodu naszego. Nie możemy w sumieniu i w sercu naszym uznać za prawowitą, oddawać „jako Bogu” część i wierność tej władzy, krwią zmazanej i przemocą zhańbionej. Nie możemy z jednakową miłością i uległością być poddanymi trzech monarchów, stanowiąc, według słów Encykliki, naród jeden, chociaż mowa, pochodzeniem i obrządkiem różnolity, bo nie ma takich nakazów ludzkich, a tembardziej Boskich, któreby chociaż w pewnych okolicznościach bratobójstwo zalecały. I nie możemy żywić tych samych uczuć dla tego rządu, który prawa nasze depta i obowiązków żadnych nie uznaje, jak względem tego, który prawa szanuje, a obowiązki uczciwie spełnia.

Stojąc twardo przy wierze swojej, przy tradycji narodowej i katolickiej, przyjmujemy z uległością synowską mądre napomnienia i przestrogi Ojca świętego, ale odróżniając w nich to, co jest niewzruszonym i obowiązującym, od tego, co jest doczesnem i względami polityki, lub chociażby ze szczególnej o nas pieczołowitości podyktowanemu, ilekroć głos sumienia zastosować się nam do nich nie pozwala, nie protestujemy, ale z należą Głowie kościoła cieżą przedstawiamy nasze: Non possumus. —

Uroczystość Kościuszkowska. w Gdańsku.

W dniu 22 b. m. odbył się, jak pisze „Gazeta Gdańska”, na sali „Bildungsvereinshausu” uroczysty obchód na cześć 100lecia rocznicy w Gdańsku powstania Kościuszki. Udział w tym obchodzie brały wszystkie stany, dając tem dowód łączności ku wspólnemu celowi.

Zagali posiedzenie redaktor p. B. Miński objaśniając licznym zebraniem słuchaczem cel uroczystości i ważność jej w stosunkach naszych.

